

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

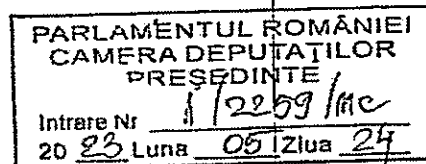
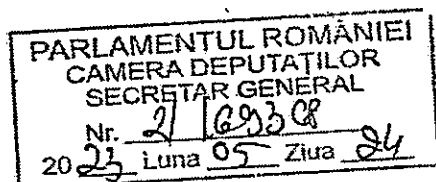
Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România
Telefon: (+40-21) 313.25.31 Fax: (+40-21) 312.54.80
Internet: <http://www.ccr.ro>, E-mail: pres@ccr.ro

4/729/26.05.2023

Dosar nr.1272A/2023

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 3614 / 24 MAY 2023

Domnului
Ion-Marcel CIOLACU
Președintele Camerei Deputaților

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea art.215 alin.(1) din Legea nr.134/2000 privind Codul de procedură civilă (PL-x nr.14/2022).

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 14 iunie 2023 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 21 iunie 2023.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplină noastră considerație.

Marian CRĂCIUN

ROMÂNIA

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 12424 / 2023

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ

NR. 3609 / 24 MAY 2023

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 24 mai 2023

Domnului MARIAN ENACHE

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

Legii pentru modificarea art. 215 alin. (1) din

Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

În data de 8 mai 2023, Parlamentul României a transmis Președintelui României, în vederea promulgării, Legea pentru modificarea art. 215 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (PL-x nr. 14/2022).

Legea supusă controlului de neconstituționalitate are ca obiect de reglementare completarea Codului de procedură civilă cu dispoziții referitoare la ordinea judecării proceselor în materie civilă.

Fără a pune în discuție necesitatea unei mai bune organizări a administrării actului de justiție, ca serviciu public oferit justițiabililor, în deplin respect pentru aceștia și toți participanții la actul de justiție, în forma transmisă la promulgare, Legea pentru modificarea art. 215 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) în

componenta sa referitoare la calitatea legii, ale art. 61 alin. (2) coroborat cu art. 75 alin. (1) care consacră principiul bicameralismului, ale art. 124 alin. (3) referitor la independența judecătorilor și supunerea acestora numai legii, precum și ale art. 133 alin. (1) și 134 alin. (2) și (4) cu privire la rolul și atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, prin raportare la art. 75 alin. (1), (4) și (5), coroborat cu art. 73 alin. (3) lit. 1).

1. Încălcarea principiului bicameralismului prevăzut de art. 61 alin. (2) și art. 75 alin. (1) din Constituție

Legea criticată a fost respinsă de Senat în data de 20.12.2021, fiind adoptată de Camera Deputaților cu amendamente în data de 25.04.2023.

Potrivit formei inițiatorului, articolul unic prevedea modificarea art. 215 alin. (1) din Codul de procedură civilă în sensul instituirii obligativității stabilirii unor intervale orare diferite pe grupe de cauze și a fixării cauzelor în care este necesară administrarea unei probațiuni extinse în intervalele finale ale ședinței de judecată. Totodată, propunerea legislativă completa cu un nou punct, pct. 5, cuprinsul art. 522 alin. (2) din același act normativ, în sensul introducerii unui nou caz în care poate fi introdusă o contestație privind tergiversarea procesului, respectiv când instanța și-a nesocotit obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1).

Forma trimisă la promulgare, în urma amendamentelor introduse de Camera Deputaților, Cameră decizională, elimină completarea adusă art. 522 alin. (2) din Codul de procedură civilă și adaugă legii criticate alte două articole, art. II, care instituie în sarcina CSM obligația creării unei secțiuni speciale pe pagina sa de internet în vederea sesizărilor, chiar și anonime, cu privire la nerespectarea dispozițiilor art. 215 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, respectiv art. III, care instituie în sarcina Secției pentru judecatori a CSM obligații precum cea de a verifica o dată pe lună sesizările înregistrate cu privire la nerespectarea dispozițiilor art. 215 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și cea de a informa președinții instanțelor în cazul cărora au fost primite sesizări, pentru a efectua verificări și informări în vederea respectării acestor dispoziții legale.

Apreciem că, în forma transmisă la promulgare, legea criticată nesocotește principiul constituțional al bicameralismului, în virtutea căruia o lege nu poate fi adoptată de o singură Cameră, legea fiind, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament.

Principiul bicameralismului izvorăște din art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție. Art. 75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie pe cea de Cameră decizională. Ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură

Camera, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Camera. Acest articol a introdus, după revizuirea și republicarea Constituției României în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Camera, de reflecție, a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Camera decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu exclude o Camera sau alta din mecanismul legiferării.

În jurisprudența constituțională au fost stabilite criteriile esențiale (cumulative) pentru a se determina cazurile în care în procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Chiar dacă aplicarea acestui principiu nu poate deturna rolul de Camera de reflecție a primei Camere sesizate (Decizia nr. 1/2012), legiuitorul trebuie să țină cont de limitele impuse de principiul bicameralismului. În Decizia nr. 624/2016, Curtea Constituțională a arătat că în Camera decizională se pot aduce modificări și completări propunerii legislative, dar Camera decizională „nu poate însă modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator”. Mai mult, prin Decizia nr. 62/2018, Curtea Constituțională a statuat că în analiza respectării acestui principiu „trebuie avut în vedere (a) scopul inițial al legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie, de concepție originară a actului normativ; (b) dacă există deosebiri majore, substanțiale, de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului; (c) dacă există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului”.

De asemenea, Curtea Constituțională a stabilit, prin Decizia nr. 472/2008, că: „Dezbaterea parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului nostru bicameral. Așadar, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege adoptat de prima Camera sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Camera. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Camera, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (...) și a competențelor stabilite pentru cele două Camere, potrivit art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală”.

Totodată, prin Decizia nr. 624/2016, Curtea Constituțională a statuat că art. 75 alin. (3) din Constituție, prin folosirea sintagmei „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Camera sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat că, în acest caz, Camera decizională nu poate însă modifica substanțial

obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator. Dreptul fiecărei Camere de a decide cu privire la inițiativele legislative cu care este sesizată decurge din dreptul parlamentarilor la inițiativă legislativă.

Referitor la marja în care Camera decizională poate interveni cu modificări asupra obiectului și configurației propunerii legislative, Curtea a precizat că pot exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege și atât timp cât aspectele principale pe care le-a avut în vedere proiectul de lege se regăsesc în forma sa însușită de Camera de reflecție (Decizia nr. 429/2017, Decizia nr. 298/2018).

În analiza respectării principiului bicameralismului, aplicarea criteriilor dezvoltate pe cale jurisprudențială trebuie să se raporteze la specificul, conținutul și configurația legii deduse controlului de constituționalitate.

În situația de față, adoptând în calitate de Cameră decizională legea dedusă controlului de constituționalitate, Camera Deputaților a sustras dezbaterii și adoptării primei Camere, respectiv Senatului, modificări și completări ce vizează aspecte importante ale legii, precum introducerea de obligații și atribuții în sarcina Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv Secției pentru judecători a acestuia.

Totodată, analizând comparativ forma inițiatorului, forma respinsă de prima Cameră și cea adoptată de Camera decizională, și ținând cont de considerentele cu caracter de principiu stabilite prin deciziile mai sus indicate, forma finală a legii se îndepărtează în mod substanțial și fără o justificare obiectivă de la scopul și filosofia inițiale ale legii. Astfel, dacă scopul inițial al legii a fost cel de îmbunătățire a unor practici ce țin de buna gestionare a aglomerației din sala de judecată, în forma adoptată de Camera decizională a fost instituit un mecanism neclar de verificare a realizării acestei noi obligații, contrar rolului și atribuțiilor CSM. Având în vedere efectele unui astfel de mecanism neavut în vedere de inițiator, importanța unor reguli clare în materia respectării normelor de procedură civilă, garanțiile instituite de cadrul normativ în vigoare în privința derulării procesului civil, apreciem că prevederile introduse trebuiau să fie adoptate de ambele Camere ale Parlamentului.

De asemenea, există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. În forma inițiatorului, formă respinsă de prima Cameră, legea avea doar un articol, care modifica alin. (1) al art. 215 din Codul de procedură civilă și introducea un nou punct, pct. 5, în cuprinsul art. 522 alin. (2) din același act normativ, iar forma trimisă la promulgare elimină completarea adusă art. 522 alin. (2) din Codul de procedură civilă și adaugă legii criticate alte două articole, art. II, care instituie în sarcina CSM obligația creării unei secțiuni speciale pe pagina sa de internet în vederea sesizărilor, chiar și anonime, cu privire la nerespectarea dispozițiilor art. 215 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, respectiv art. III, care

4

institue în sarcina Secției pentru judecători a CSM, obligații, precum cea de a verifica o dată pe lună sesizările înregistrate cu privire la nerespectarea dispozițiilor art. 215 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și cea de a informa președinții instanțelor în cazul cărora au fost primite sesizări, pentru a efectua verificări și informări în vederea respectării acestor dispoziții legale. Astfel, textul legii în forma adoptată de Camera Deputaților reprezintă o schimbare de esență și se îndepărtează în mod fundamental atât de la voința inițiatorilor, cât și de la voința primei Camere sesizate, dispozițiile art. II și III nefiind avute în vedere de Senat, care a respins legea în forma depusă de inițiatori.

Prin urmare, modificările realizate de Camera Deputaților, Camera decizională, sub aspect cantitativ și calitativ sunt de natură să contravină exigențelor principiului bicameralismului instituit de art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție, aspect ce atrage neconstituționalitatea Legii pentru modificarea art. 215 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, în ansamblul său.

2. Încălcarea art. 1 alin. (5) în dimensiunea referitoare la calitatea legii și respectarea normelor de tehnică legislativă privind integrarea modificărilor în ansamblul legislației

Potrivit art. I din legea criticată: „La articolul 215 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins: « (1) Pentru fiecare ședință de judecată se va întocmi o listă cu procesele ce se dezbate în acea zi, care va fi afișată pe portalul instanței și la ușa sălii de ședință cu cel puțin o oră înainte de începerea acesteia. Lista va cuprinde și intervalele orare orientative fixate pentru strigarea cauzelor, fiind obligatorie stabilirea unor intervale orare diferite pe grupe de cauze, respectiv fixarea cauzelor în care se administrează probațiune extinsă de regulă în intervalele finale ale ședinței de judecată. Dispozițiile art. 220 sunt aplicabile »”.

Punerea în aplicare a acestei noi dispoziții a legii va fi în sarcina completului de judecată care este competent să organizeze desfășurarea ședinței de judecată, complet ce va fi obligat să stabilească intervale orare diferite pe grupe de cauze cu fixarea cauzelor în care se administrează probațiune extinsă, de regulă, în intervalele finale ale ședinței de judecată.

Apreciem însă că această soluție legislativă nu este susceptibilă de a contribui, în toate cazurile la realizarea cu promptitudine a interesului înfăptuirii justiției, contrar scopului ei declarat. Astfel, în funcție de complexitatea probatoriului administrat și chiar de riscul pieririi unor probe, aspecte ce în mod obligatoriu trebuie să rămână la aprecierea exclusivă a judecătorului/completului de judecată, o cauză poate fi fixată chiar la începutul ședinței de judecată tocmai pentru a se răspunde cu promptitudine realizării interesului înfăptuirii justiției.

Or, instituirea obligației de a striga o anumită cauză, de regulă, la sfârșitul ședinței de judecată poate fi de natură să împiedice administrarea eficientă a procesului, iar fixarea ordinii cauzelor în funcție de criteriul administrării probațiunii extinse poate reprezenta un impediment, ar putea conduce la disfuncționalități, nu la soluționarea problemelor de ordin administrativ a căror rezolvare se urmărește prin soluția legislativă criticată. Aceasta întrucât, nu de fiecare dată este posibil să se anticipeze timpul alocat unei cauze, natura probelor, ori durata de administrare a acestora ce poate varia în funcție de diverse incidente procesuale ce pot interveni cu ocazia administrării acestora.

Mai mult, în forma actuală, Codul de procedură civilă prevede la art. 215 alin. (2) - (4) o serie de criterii referitoare la întocmirea listei de ședință, respectiv că procesele declarate urgente, cele rămase în divergență și cele care au primit termen în continuare se dezbate înaintea celorlalte; se dezbate cu prioritate procesele în care părțile sunt reprezentate/asistate de avocat/consilier juridic; schimbarea ordinii de pe listă de către judecător la cererea părții interesate, pentru motive temeinice.

Toate aceste criterii permit o anumită flexibilitate judecătorului sau completului de judecată în stabilirea ordinii cauzelor. Această flexibilitate este înlăturată de legiuitor ca efect al legii criticate prin impunerea obligației de a striga o anumită cauză sau anumite cauze la sfârșitul ședinței de judecată, corelat cu perspectiva unei sancțiuni viitoare dacă această obligație nu este respectată (potrivit art. II și art. III din legea criticată).

Orice lege trebuie să asigure pentru destinatarii lor - justițiabili, participanți la actul de justiție și judecători - un cadru normativ stabil și predictibil, în caz contrar fiind afectată nu doar calitatea legii, prin nașterea unei situații de incertitudine juridică și a unei aplicări neunitare, ci chiar înfăptuirea justiției realizată de judecători, cărora le va incumba obligația de a aplica norme cu dispoziții contradictorii.

Considerăm că noua soluție legislativă avută în vedere prin modificarea alin. (1) al art. 215 din Codul de procedură civilă este de natură să afecteze desfășurarea activității instanțelor, nefiind corelată cu dispozițiile deja existente la alin. (2) - (4) ale aceluiași articol și contravenind chiar dispozițiilor art. 124 alin. (3) din Constituție ce consacră două principii: independența judecătorilor și supunerea lor numai legii. În acest sens, subliniem că principiul supunerii judecătorului numai legii trebuie privit întotdeauna în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (5), dar și cu art. 124 alin. (4) din Constituție.

În plus, o asemenea reglementare care să conțină norme ce prevăd în detaliu administrarea desfășurării ședinței de judecată nu impune instituirea lor prin lege ca act al Parlamentului, ci ține, mai degrabă, de domeniul legislației secundare. În plus, în exercitarea competențelor sale, Consiliul Superior al Magistraturii deja a adoptat acte infralegale în acest sens. Astfel, amintim Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii

nr. 734/15.05.2020, modificată prin Hotărârea nr. 1095 din 20.08.2020, ambele publicate pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, care prevede mai multe reguli de desfășurare a activității administrativ-judiciare a instanțelor judecătorești, oferind suficiente criterii care să asigure desfășurarea corespunzătoare a ședințelor de judecată, având avantajul normelor flexibile, ce pot fi modificate cu celeritate, în funcție de cerințele apărute în practică, cu respectarea independenței judecătorului/completului de judecată căruia cauzele i-au fost repartizate în mod aleatoriu.

Dintr-o altă perspectivă, potrivit art. 7 alin. (3¹) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, propunerile legislative, proiectele de legi și celelalte proiecte de acte normative vor fi însoțite, în mod obligatoriu, de o evaluare preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Intervenind asupra Codului de procedură civilă cu dispoziții privind modificarea regulilor referitoare la desfășurarea proceselor, nu se poate susține că legea dedusă controlului de constituționalitate nu are implicații asupra dreptului la un proces echitabil și, implicit, asupra unui drept fundamental al omului consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție. Din această perspectivă, considerăm că soluția legislativă ar fi trebuit să fie însoțită de o evaluare preliminară a impactului asupra dreptului la un proces echitabil, în acord cu dispozițiile art. 7 alin. (3¹) din Legea nr. 24/2000, norme cu valoare constituțională prin raportare la art. 21 alin. (3) din Constituție.

În plus, dispozițiile art. II din legea criticată cu privire la luarea în considerare a sesizărilor anonime vin în contradicție cu prevederile art. 7 din O.G. nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, potrivit căroră petițiile anonime sau cele în care nu sunt trecute datele de identificare a petiționarului nu se iau în considerare și se clasează. Prin urmare, și sub acest aspect, legea criticată contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

Prin urmare, considerăm că legea criticată, în forma transmisă la promulgare, nu răspunde cerințelor de predictibilitate, previzibilitate și claritate specifice calității legii, astfel cum este stabilită prin art. 1 alin. (5) din Constituție și nici principiului independenței judecătorilor și supunerii lor numai legii, consacrat de art. 124 alin. (3) din Constituție.

3. Încălcarea art. 133 și art. 134 din Constituție referitoare la rolul și atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, prin raportare la art. 75 alin. (1), (4) și (5), coroborat cu art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție

Potrivit art. II și art. III din legea criticată: „Art. II. – În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Consiliul Superior al Magistraturii are obligația creării unei secțiuni speciale pe pagina sa de internet în vederea sesizărilor, chiar și anonime, cu privire la nerespectarea dispozițiilor art. 215 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată,

cu modificările și completările ulterioare. Art. III. – Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii verifică o dată pe lună sesizările înregistrate cu privire la nerespectarea dispozițiilor art. 215 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și informează președinții instanțelor în cazul cărora au fost primite sesizări, pentru a efectua verificări și informări în vederea respectării acestor dispoziții legale”.

Altfel spus, legiuitorul nu se limitează doar la a institui în sarcina judecătorului/completului de judecată obligațiile prevăzute la art. I, ci instituie și un mecanism privind sancționarea eventualelor încălcări, prin intermediul Consiliului Superior al Magistraturii și al președinților de instanță.

Rolul Consiliului Superior al Magistraturii este consacrat în art. 133 din Constituție, iar potrivit alin. (1) al acestui text: „Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”. Totodată, potrivit art. 134 alin. (2) teza I din Legea fundamentală, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică.

Prin raportare la rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii, derularea procedurii de sancționare în cazul nerespectării unor obligații legale susceptibile a afecta independența judecătorilor, prin intermediul Secției pentru judecători, pentru motivele descrise la punctul anterior, depășește rolul acestei instituții prevăzut de Constituție și dezvoltat de cadrul normativ special în vigoare.

Potrivit Legii nr. 305/2022, Consiliul Superior al Magistraturii nu are stabilite atribuții cu privire la soluționarea sesizărilor privind nerespectarea normelor Codului de procedură civilă, astfel de sarcini situându-se în afara cadrului normativ privind competențele în materie disciplinară ale Secțiilor Consiliului. Așadar, înființarea unei secțiuni speciale pe pagina proprie de internet în vederea sesizărilor cu privire la nerespectarea dispozițiilor nou-introduse în cuprinsul Codului de procedură civilă și informarea ulterioară a președinților de instanță depășește atribuțiile fixate de legiuitor în sarcina CSM.

Dintr-o altă perspectivă, informarea președinților instanțelor din care fac parte judecătorii în cazul cărora au fost primite sesizări de către Secția pentru judecători a CSM, în vederea efectuării de către aceștia a propriilor verificări și informări, poate fi interpretată, la rândul său, ca o afectare a principiului independenței judecărilor. Sintagma „pentru a efectua verificări și informări” din conținutul art. III din lege este una neclară, iar din cuprinsul său nu se deduce în ce constau verificările și care sunt consecințele juridice ale acestor nerespectări ale normelor nou introduse.

Acest aspect este susținut și de faptul că legea criticată nu instituie în mod expres un caz de abatere disciplinară în situația nerespectării dispozițiilor art. I din lege. Totodată, normele nu sunt corelate cu rolul și atribuțiile prevăzute de lege pentru Inspekția Judiciară și este neclar dacă informările realizate de președinții instanțelor se transmit Consiliului Superior al Magistraturii, Inspekției Judiciare sau rezultatele sunt publicate pe pagina Consiliului în secțiunea dedicată.

În viziunea Legii nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, a Legii nr. 304/2022 privind organizarea judiciară și a Legii nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, fiecare dintre atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii prin Secțiile sale, ale Inspekției Judiciare și ale președinților de instanțe este clar definită. De altfel, introducerea unei noi atribuții pentru Consiliul Superior al Magistraturii ar fi trebuit, potrivit art. 134 alin. (4) din Constituție, inclusă în legea specială mai sus menționată, ceea ce ar fi determinat și schimbarea competenței Camerelor, în acord cu dispozițiile art. 75 alin. (1), (4) și (5), coroborat cu art. 73 alin. (3) lit. l).

Astfel, în condițiile în care Camera Deputaților, Cameră decizională, a adoptat o prevedere referitoare la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii și a instanțelor judecătorești, aceasta ar fi trebuit să procedeze la întoarcerea legii la Senat pentru art. II și III, pentru care aceasta era Cameră decizională și avea competența de a decide definitiv.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea pentru modificarea art. 215 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă este neconstituțională în ansamblul său.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS